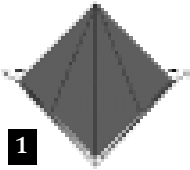
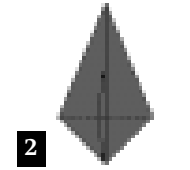

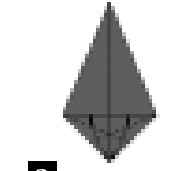
Vouw je eigen paddo

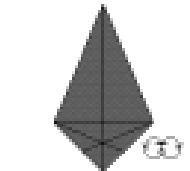
1

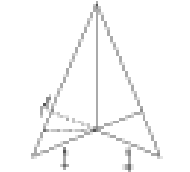
2

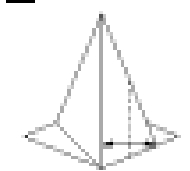
3

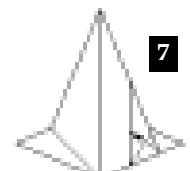
4

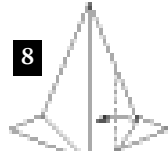
5

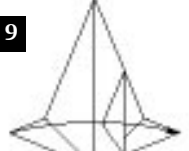
6

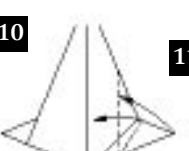
7

8

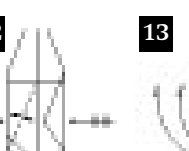
9

10

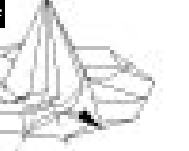
11

12

13

14

15

Bij entjes vouwde ik altijd servetjes, niet uit verveling, maar omdat ik het leuk vond, als versiering. Van mijn vrouw kreeg ik met kerst 1980 mijn eerste echte origamiboek en tot april van het jaar daarop was ik onder de pannen. Ik zat in mijn vrije tijd alleen maar te vouwen.

Maarten van Gelder, van huis uit natuurkundige en bij het Rekencentrum werkzaam als Internet-ondersteuner, houdt op Internet een mailinglist en een archief bij van origami-modellen en foto's. Hij is een bloedfanatiek beoefenaar van deze uit Japan overgewaarde papervouwkunst, waarin hij onderhand zeer doorkneed is geraakt: "Een Nederlandse uitgever kan met mijn modellen de markt niet op, want die zijn te ingewikkeld en te moeilijk. Er zijn hoogstens honderd andere mensen in Nederland die ze kunnen uitvoeren. Wat er in verenigingsbladen staat is me te eenvoudig. En dus zet ik alles op Internet."

Van heinde en verre komen bijdragen aan Van Gelders origami-site. Koplopers zijn de Verenigde Staten en Japan; ontwikkelingsgebieden en andere landen waar papier een luxe is zenden daarentegen maar weinig diagrammen voor nieuwe ontwerpen in.

Volgens Van Gelder vergt de beoefening van origami wel enige bijzondere vaardigheden: "Het hangt er van af wat je wilt. Je ziet momenteel veel mensen die met theezakjes in de weer zijn en daar heb je weinig voor nodig. Maar deze paddestoel bijvoorbeeld is driedimensionaal en daar komt toch wel enig ruimtelijk inzicht bij kijken; ik weet niet of iedereen dat wel heeft meegekregen." In de origami is er een stro-

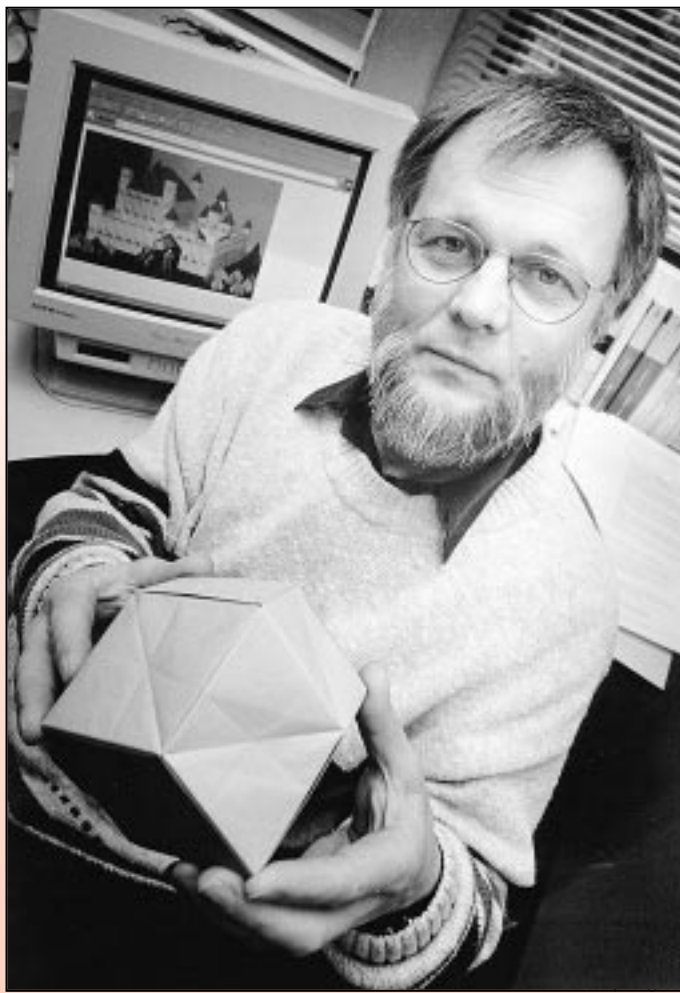

Foto Elmer Spaargaren

Vouwkunst

ming die werkt met duizenden velletjes papier. Deze velletjes leveren, ingenieus in elkaar geschoven, één groot object op. Van Gelder toont een foto van een meer dan menshoge poort, die hij verschillende keren in het buitenland heeft opgetrok-

ken: "Gedemonteerd past hij in een doos die in een koffer kan. In New York, waar ik een bijeenkomst van de Amerikaanse origami-vereniging bezocht, wilden ze dat niet geloven. Meestal krijg ik wel hulp, maar als ik hem in mijn eentje opzet

ben ik er zes uur mee bezig. Hij staat helemaal zonder steun, het is alleen maar papier. Alleen bij de bloemenslingers die eraan hangen heb ik wat lijm gebruikt."

De poort is zijn trots, maar hij toont ook foto's van andere indrukwekkende projecten, zoals een zwaan van 2200 en een vest van 800 velletjes papier. Er zijn ook kleinere projecten. Uit enkele blaadjes maakt hij een cactus, een ananas, een windmolen, een professorenbarret, een pijlstaartige duivel, een vleugel met een pianist eraan, en de al genoemde paddestoel, die hem een oorkonde en een gouden horloge uit Japan opleverde.

Overigens blijkt het ook mogelijk de origami te beoefenen met bankbiljetten, speelkaarten en stijve metrokaartjes — voor deze laatste, vooral in Parijs beoefende tak van de vouwkunst dient men te beschikken over een goed gebit.

Collega's van Van Gelder op het Rekencentrum vonden zijn hobby aanvankelijk gefröbel, maar dat veranderde na een cursusweekend van de dienstcommissie: "We zaten in Dwingelo in een hotel en wat doe je dan 's avonds? Ik dacht ze kunnen me wat, ik ga gewoon vouwen en dan merken we het wel. Die avond wees een van mijn collega's naar buiten: kun je dat maken? Hij wees op de kerk van Dwingeloo, die een ui-vormige torenspits heeft. Nou, de volgende ochtend was het klaar en dat vond hij toch wel erg goed. Hij is daarna nog verschillende keren op mijn kamer terug geweest om te vragen of ik nog wat nieuws had."

Harry Perton

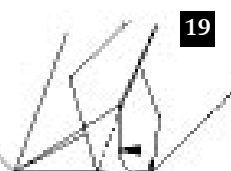
Meer vouwpatronen vindt u op <http://www.rug.nl/rc/ftp/origami>

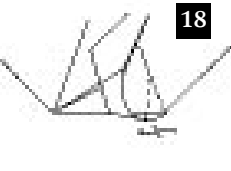
16

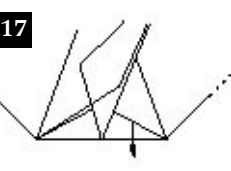
17

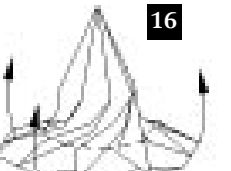
18

19

20

21

CAFÉ DE KLETTER

Floor wist niet wat ze zag: voor de deur

van haar huis gaapte een enorm gat. Ernaast lagen een hoop zand waarin een grote schep stak, en een stapeltje stoeptegels. Nadat ze haar fiets had vastgezet aan het ijzeren hekje rond het voortuintje, liep ze in de richting van de krater. Aan de rand bleef ze staan. Ze keek op de roerloze rug van een verschooten blauwe overall. Toen ze even kuchte kwam er beweging in het kledingstuk. Nu zag Floor wie het was: Kees, een verschrompeld mannetje met een grote paarsblauwe neus en een onlesbare dorst. Hij was de oudere broer van huisbaas Walter en knapte af en toe een klusje voor hem op. Vorig jaar nog had hij het houtwerk van de voorgevel van Floors huis in een vieze crème-witte kleur geverfd. Om het half uur verscheen hij even in de keuken om een kopje water te drinken, want van verven kreeg je altijd zo'n ontzettende dorst, zei hij dan. "Hé, Kees, je pakt het grondig aan, zeg", zei Floor. "Ja, Walter wilde nou wel eens van dat gezeur af zijn", antwoordde hij. "Laten we het hopen", zei Floor en manoeuvreerde zich langs de rand van de kuil snel naar binnen. Kees had zich alweer voorover gebogen en tuurde in de open rioolbuis, die uit de fundamente van het huis stak. Elk voorjaar was het weer raak. De wc raakte hopeloos verstopt. Een combinatie van een knik in het riool en verzakking

van de grond na de winter, zei Floors huisbaas altijd, en gaf de bewoners het nummer van een ontstoppingsbedrijf. Hij lag al jaren in de clinch met de gemeente. De knik zat onder het tuintje, dus moest Walter zelf maar zorgen dat buis goed kwam te liggen, zeiden de ambtenaren met wie hij belde. Walter had de bal altijd teruggespeeld. De

fout zat onder het trottoir. Niet zijn pakkie an dus. Al jaren gebeurde er helemaal niets. Tot nu dan. Twee dagen geleden was Floor de wc binnengestapt en meteen gillend weer weggerend: de pot stond tot de rand toe vol met stront. De bovenburen waren op dezelfde afvoer aangesloten en bleven bij een verstopping vrolijk doortrekken. Zij werden niet geconfronteerd met volle potten. Floor had

meteen de huisbaas gebeld en was het huis uitgevlucht. Oudere huisgenoten hadden haar meer dan eens met smaak verteld over de dag dat de drollen door de gang dreven. De herder van de huisbaas liep er vrolijk doorheen te plassen, een doorweekte tampon tussen zijn kaken.

Floor had een nacht bij haar vriendje Lammert en een nacht bij haar zus Merel geslapen, en was even naar huis gegaan om wat schone kleren op te halen.

Ze liep meteen door naar de keuken, aan het einde van de gang. Leeg en verlaten, op een enorme afwas na die het hele aanrecht vulde.

Kennelijk was iedereen het huis ontvlucht. Ze liep terug naar de gang en bleef voor de zekerheid even staan luisteren. Uit het gat bij de voordeur klonken gedempte vloeken. Kees zou wel dorst krijgen van dat gegraai in de stront. Het huis was doodstil. Floor wilde net haar kamer binnenstappen toen ze achter de wdeur toch iets hoorde. Geritsel van papier.

"Ben jij het, Nicolette?" vroeg Floor. "Niet doortrekken, hoor!"

Het antwoord ging verloren in het donderende geraas van de stortbak.

